

Sevr'in karanlığında bir can siperi

Sadakat Yolculuğu: İki Kişinin Üçüncüsü Allah'tır

Mekke artık bir vuslat değil, bir gurbet olmuştu. Müslümanlar birer birer kuş gibi uçup giderken, Hz. Ebû Bekir (r.a.) bekliyordu. Gözü kapıda, kulağı sestede idi. Nihayet o müjde geldiğinde, koca bir ömrün özlemi tek bir cümlede dindi: *"Belki Allah sana bir hicret arkadaşı verir."* O an Ebû Bekir'in döktüğü gözyaşları, sevinçten ziyade bir **şeref yükünün** ağırlığıydı. Allah Resûlü ile ölüme yürümek, O'nunla aynı izi takip etmek... Bir insan için bundan daha büyük bir paye olabilir miydi?

Sevr'in Karanlığında Bir "Can" Siperi

Gece, sırrını Sevr'in eteklerine fısıldarken; Hz. Ebû Bekir, Peygamberimiz'in etrafında adeta bir pervane gibi dönüyordu. Öne geçiyor; "Ya Resûlallah, önden bir zarar gelmesin" diyordu. Arkaya geçiyor; "Arkanızdan saldıracaklar" diye titriyordu. Sağında, solunda... O gece Ebû Bekir bir insan değil, Resûlullah'ın etrafına örülmüş bir **et ve kemikten kale** idi. Kendi canı mı? O gün o kelime lügatinden tamamen silinmişti.

Mağaranın ağzına geldiklerinde, yine o eşsiz sadakat konuştu: *"Siz durun Ya Resûlallah, ben gireyim!"* İçerideki haşeratı temizlemek için elbiselerini parçalayıp deliklere tıkayan bir el; aslında kendi nefsinin bütün kapılarını dünyaya kapatıyordu.

O daracık mağarada, kâinatın en şerefli başı, Sıddık'ın dizindeydi. Hz. Ebû Bekir'in ayağını bir yılan soktuğunda acı; bir kor gibi damarlarında gezerken o, **"Resûlullah uyanmasın"** diye nefesini tuttu. Şişen ayağına değil, sevdiğinin uykusuna kıyamadı. Gözünden damlayan o bir damla yaş, Efendimiz'in mübarek yüzüne düştüğünde, arş titredi.

Sıddikiyet makamı buydu işte: **Acının içinde boğulurken, sevdiğinin huzuru için sessiz kalabilmek.**

Nefsimiz İçin Hisse:

Bu muazzam tablodan, bugünün yorgun ruhlarına verdiği ders o kadar derindir ki:

Normal bir insan için "ölümle eşdeğer" bir yolculuk haberi, dizlerin bağına çözer. Fakat Hz. Ebû Bekir, o haberi aldığı anda **sevinç gözyaşları** döktü. Bu, aklın bittiği, aşkın başladığı yerdir. Onun kalbinde kendi nefsi için bir "koru" odası yoktu; çünkü o kalbi tamamen Resûlullah'ın (a.s.m.) muhabbetiyle doldurmuştu. O, kendi canını çoktan Efendimiz'in (a.s.m.) varlığında eritmişti. Bu yüzden feda edeceği şeyin (canının) bir ehemmiyeti kalmamıştı.

Tek Korku: “O’na Bir Şey Olursa?”

Onun korkusu bencillikten arınmış, “mukaddes bir endişe”ye dönüşmüştü. Mağaraya giderken attığı her adımda yaşadığı o telaş, aslında bir kainatın sarsılmasından korkmaktı.

- Eğer Ebû Bekir ölürse, bir “Ebû Bekir” giderdi.
- Ama eğer Peygamber’e bir zarar gelirse, insanlığın ışığı söner, hidayet kapısı kapanırdı.

İşte bu yüzden kendi göğsünü siper etti, kendi ayağını yılanı sundu. Onun için **en büyük acı yılanın zehri değil, sevdiğinin uykusunun bölünmesiydi.**

Benim Sevincim Neye Endeksli?

Bizler bir dünya malı kazandığımızda, bir konfor elde ettiğimizde seviniyoruz. Ebû Bekir ise **“Allah için feda olma ihtimaline”** seviniyordu. Sevincimizin mahiyeti, kalbimizin kalitesini gösterir. Biz neyi “müjde” olarak görüyoruz? Bizim sevincimiz çoğu zaman kazandıklarımıza bağlıdır; elde ettikçe bağlanır, bağlandıkça korkarız.

Hız. Ebû Bekir’in sevinci ise vazgeçebildiklerindeydi; Allah için verdiği her şey, onun için kayıp değil kazançtı. Biz tutundukça ağırlaşırız... O bıraktıkça hafifledi.

Modern dünya bize müjdeyi; “indirimlerde”, “terfilerde” ve “tatillerde” aratıyor. Oysa Hz. Ebû Bekir için gerçek sevdiği uğruna vazgeçebilmek, gerekirse canını ortaya koyabilmektir. Bugün bizi neyin haberi yerinden sıçratıyor? Banka hesabımızdaki artış mı, yoksa bir gönlün hidayetine vesile olma ihtimali mi?

Korku Mu, Endişe Mi?

Biz genellikle “Bana ne olacak? Rızkım ne olacak? Geleceğim ne olacak?” diye korkuyoruz. Sıddık yolu ise bize şunu fısıldar: Kendin için korkmayı bırak, **“İmanima bir şey olur mu? İslam’ın izzetine bir leke gelir mi?”** diye endişelen. Kendi küçük dünyamızın sarsıntısından korkarken, büyük hakikatlerin sarsılmasından korkmuyoruz.

Biz bugün “Rızkım ne olacak?” diye kıvrılırken, aslında farkında olmadan Rezzâk olan Allah’ın kefaletini sorguluyoruz. Hz. Ebû Bekir ise bütün malını davası uğruna infak edip bittiğinde, Efendimiz’in (a.s.m.) “Ailene ne bıraktın?” sorusuna, **“Allah ve Resûlü’nü bıraktım”** diyordu.

O, rızkı vereni bulduğu için rızık korkusunu öldürmüştü. Biz rızkın peşinde koşarken, rızkı vereni unuttuğumuz için korkularımızın esiri oluyoruz.

En ufak bir eleştiride, toplum içindeki itibarımız sarsılacak diye doğruları söylemekten çekiniyoruz. Yani kendi küçük dünyamızın huzuru bozulmasın diye İslam’ın izzetinin çiğnenmesine göz yumabiliyoruz.

Hz. Ebû Bekir, Kâbe’de kanlar içinde kalırken bile “İtibarım ne olacak?” demedi. Tek bir derdi vardı: Hakikat duyulsun, Allah’ın dini aziz olsun.

Sarsılan Hakikatlerin Ortasında “Sıddık” Kalabilmek

Bugün etrafımızdaki manevi kale duvarları yıkılırken, biz hala bahçemizdeki çiçeklerin kurumasından endişe ediyoruz. İnandığımız değerler, ahlakımız, aile yapımız ve iman kalelerimiz “insî ve cinnî şeytanlar” tarafından bombalanırken; bizim sadece “kendi konforumuzu” dert etmemiz, Ebû Bekir ruhundan ne kadar uzağa düştüğümüzün ispatıdır.

Nefsimize şu soruyu sormanın vaktidir:

“Dünya yıkılsa ama imanım kurtulsa mı sevinirim; yoksa imanım zayıflasa ama dünyam kurtulsa mı?” Hz. Ebû Bekir gibi; kendi dünyamızın küçük sarsıntılarını, o büyük ve ezeli hakikatlerin içinde eritebildiğimiz gün, mağaranın kapısındaki o ilahi sükûnet bizim kalbimize de inecektir: **“La tahzen, innallahe meana!” (Üzülme, Allah bizimle beraberdir!)**

Sadakatın Sınırı: “Pazarlıksız Teslimiyet”

Hicret arkadaşlığı teklif edildiğinde Hz. Ebû Bekir, “Peki ya can güvenliğimiz ne olacak?” diye sormadı. O, sonucuna bakmaksızın yola talip oldu.

Bizler bugün modern zamanın **“sigortalı müminleri”** haline geldik. Allah’a ibadet ediyoruz ama karşılığında dünyevi bir huzur istiyoruz. Doğruyu söylüyoruz ama “aman başımız ağrmasın” diye bir şerh düşünüyoruz. Yani biz aslında Allah ile —hâşâ— bir ticari akit yapmaya çalışıyoruz.

Bizim dindarlığımızın etrafı tel örgülerle çevrili. O örgülerin adı: **Konfor.**

- **Biz diyoruz ki:** “Namazımı kılarım ama uykum bölünmesin.”
- **Biz diyoruz ki:** “Hakkı söylerim ama çevremdekiler beni dışlamasın.”
- **Biz diyoruz ki:** “İnfak ederim ama standardım düşmesin.”
- **Biz diyoruz ki:** “Hizmet ederim ama takdir görürsem.”
- **Biz diyoruz ki:** “Sünnete uyarım ama modern dünyada yadırganmazsam.”
- **Biz diyoruz ki:** “İyilik yaparım ama nankörlük görmezsem.”
- **Biz diyoruz ki:** “Müslümanca yaşarım ama kariyerime engel olmazsa.”
- **Biz diyoruz ki:** “Haramdan kaçırım ama mahalle baskısı görmezsem.”
- **Biz diyoruz ki:** “Teslim olurum ama kontrol hep bende kalırsa.”
- **Biz diyoruz ki:** “Şükrederim ama istediğim her şeye sahip olursam.”

İşte bu “ama”lar, bizim sadakatimizin sınırlarıdır. Hz. Ebû Bekir’de ise **“ama” yoktu, “iman” vardı.** O, Peygamber’in (a.s.m.) yanındaki yerini bir pazarlık masasında değil, bir fedakârlık meydanında aldı.

Eğer İslam bize hiçbir dñnyevi avantaj vaat etmeseydi; bizi daha zengin, daha huzurlu veya daha saygın kılmısaydı, sadece ve sadece “Hakikat” olduğu için yine de bu kadar sarılır mıydık?

Allah bizden “akıllı tñccarlar” olmamızı değil, “**sadık kullar**” olmamızı istiyor. Pazarlığı bırakıp, nefsimizin sigorta poliçelerini yırtıp attığımız gün; yani “Rabbim, Sen benden razı ol da dñnya benden ne alırsa alsın” dediğimiz gün, biz de Ebû Bekir’in o aydınlık yoluna bir adım atmış olacağız.